ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ॥
ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ੧੦ ਚੌਪਈ ॥

ਪੁਨ ਰਾਛਸ ਕਾ ਕਾਟਾ ਸੀਸਾ । ਸ੍ਰੀ ਅਸਿਕੇਤ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸਾ । ਪੁਹਪਨ ਬ੍ਰਿਸਟਿ ਗਗਨ ਤੇ ਭਈ । ਸਭਹਿਨ ਆਨ ਬਧਾਈ ਦਈ । ਧੰਨਿਜ ਧੰਨਿਜ ਲੋਗਨ ਕੇ ਰਾਜਾ । ਦੁਸਟਨ ਦਾਹ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ । ਅਖਲ ਭਵਨ ਕੇ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰੇ । ਦਾਸ ਜਾਨਿ ਮੁਹਿ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ ।੨।

ਕਬਿਯੋ ਬਾਚ ਬੇਨਤੀ ॥ ਚੌਪਈ ॥

ਹਮਰੀ ਕਰੋ ਹਾਥ ਦੈ ਰੱਛਾ । ਪੂਰਣ ਹੋਇ ਚਿਤਿ ਕੀ ਇੱਛਾ । ਤ੍ਵ ਚਰਣਨ ਮਨ ਰਹੈ ਹਮਾਰਾ । ਅਪਨਾ ਜਾਨ ਕਰੋ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਾ ॥੧॥ ਹਮਰੇ ਦੁਸਟ ਸਭੈ ਤੁਮ ਘਾਵਹੁ । ਆਪ ਹਾਥ ਦੈ ਮੋਹਿ ਬਚਾਵਹੁ । ਸੁਖੀ ਵਸੈ ਮੋਰੋ ਪਰਵਾਰਾ । ਸੇਵਕ ਸਿਖ ਸਬੈ ਕਰਤਾਰਾ ॥੨॥ ਮੋ ਰੱਛਿਆ ਨਿਜ ਕਰ ਦੈ ਕਰੀਐ । ਸਭ ਬੈਰਨਿ ਕੋ ਆਜ ਸੰਘਰੀਏ । ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਹਮਾਰੀ ਆਸਾ । ਤੋਰ ਭਜਨ ਕੀ ਰਹੈ ਪਿਆਸਾ ॥੩॥ ਤੁਮਹਿ ਛਾਡ ਕੋਈ ਅਵਰ ਨ ਧਿਆਊ । ਜੋ ਬਰ ਚਾਹੋਂ ਸੁ ਤੁਮਤੇ ਪਾਊ । ਸੇਵਕ ਸਿੱਖ ਹਮਾਰੇ ਤਾਰੀਅਹਿ । ਚੁਨਿ ਚੁਨਿ ਸਤ੍ਰ ਹਮਾਰੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ॥੪॥ ਆਪ ਹਾਥ ਦੈ ਮੁਝੈ ਉਬਰਿਐ । ਮਰਣ ਕਾਲ ਕਾ ਤ੍ਰਾਸ ਨਿਵਰੀਐ । ਹੂਜੋ ਸਦਾ ਹਮਾਰੇ ਪੱਛਾ । ਸ੍ਰੀ ਅਸਿਧੁਜ ਜੂ ਕਰੀਅਹੁ ਰੱਛਾ ॥੫॥ ਰਾਖ ਲੇਹੁ ਮੁਹਿ ਰਾਖਨਹਾਰੇ । ਸਾਹਿਬ ਸੰਤ ਸਹਾਇ ਪਿਆਰੇ । ਦੀਨ ਬੰਧੁ ਦੁਸਟਨ ਕੇ ਹੰਤਾ । ਤੁਮਹੋ ਪੁਰੀ ਚਤੁਰਦਸ ਕੰਤਾ ॥੬॥ ਕਾਲ ਪਾਇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਪੁ ਧਰਾ । ਕਾਲ ਪਾਇ ਸਿਵਜੀ ਅਵਤਰਾ । ਕਾਲ ਪਾਇ ਕਰ ਬਿਸਨ ਪ੍ਰਕਾਸਾ । ਸਕਲ ਕਾਲ ਕਾ ਕੀਆ ਤਮਾਸਾ ॥੭॥ ਜਵਨ ਕਾਲ ਜੋਗੀ ਸਿਵ ਕੀਓ । ਬੇਦ ਰਾਜ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੂ ਥੀਓ । ਜਵਨ ਕਾਲ ਸਭ ਲੋਕ ਸਵਾਰਾ । ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ਤਾਹਿ ਹਮਾਰਾ ॥੮॥ ਜਵਨ ਕਾਲ ਸਭ ਜਗਤ ਬਨਾਯੋ । ਦੇਵ ਦੈਤ ਜੱਛਨ ਉਪਜਾਯੋ । ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਏਕੈ ਅਵਤਾਰਾ । ਸੋਈ ਗੁਰੂ ਸਮਝੀਅਹੁ ਹਮਾਰਾ ॥੯॥ ਨਮਸਕਾਰ ਤਿਸ ਹੀ ਕੋ ਹਮਾਰੀ । ਸਕਲ ਪ੍ਰਜਾ ਜਿਨ ਆਪ ਸਵਾਰੀ । ਸਿਵਕਨ ਕੋ ਸਿਵਗੁਨ ਸੁਖ ਦੀਓ । ਸਤ੍ਰੁਨ ਕੋ ਪਲ ਮੋ ਬਧ ਕੀਓ ॥੧੦॥ ਘਟ ਘਟ ਕੇ ਅੰਤਰ ਕੀ ਜਾਨਤ । ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਕੀ ਪੀਰ ਪਛਾਨਤ । ਚੀਟੀ ਤੇ ਕੁੰਚਰ ਅਸਥੂਲਾ । ਸਭ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਿ ਫੂਲਾ ॥੧੧॥ ਸੰਤਨ ਦੁਖ ਪਾਏ ਤੇ ਦੁਖੀ । ਸੁਖ ਪਾਏ ਸਾਧਨ ਕੇ ਸੁਖੀ । ਏਕ ਏਕ ਕੀ ਪੀਰ ਪਛਾਨੈ । ਘਟ ਘਟ ਕੇ ਪਟ ਪਟ ਕੀ ਜਾਨੈ ॥੧੨॥ ਜਬ ਉਦਕਰਖ ਕਰਾ ਕਰਤਾਰਾ । ਪ੍ਰਜਾ ਧਰਤ ਤਬ ਦੇਹ ਅਪਾਰਾ । ਜਬ ਆਕਰਖ ਕਰਤ ਹੋ ਕਬਹੂੰ । ਤੁਮ ਮੈ ਮਿਲਤ ਦੇਹ ਧਰ ਸਭਹੂੰ ॥੧੩॥ ਜੇਤੇ ਬਦਨ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਧਾਰੈ । ਆਪੁ ਆਪਨੀ ਬੂਝ ਉਚਾਰੈ । ਤੁਮ ਸਭਹੀ ਤੇ ਰਹਤ ਨਿਰਾਲਮ । ਜਾਨਤ ਬੇਦ ਭੇਦ ਅਰੁ ਆਲਮ ॥੧੪॥ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨ੍ਰਿਬਿਕਾਰ ਨ੍ਰਿਲੰਭ । ਆਦਿ ਅਨੀਲ ਅਨਾਦਿ ਅਸੰਭ । ਤਾ ਕਾ ਮੂੜ ਉਚਾਰਤ

ਭੇਦਾ । ਜਾ ਕਾ ਭੇਵ ਨ ਪਾਵਤ ਬੇਦਾ ॥੧੫॥ ਤਾ ਕੋ ਕਰਿ ਪਾਹਨ ਅਨਮਾਨਤ । ਮਹਾ ਮੂੜ ਕਛੁ ਭੇਦ ਨ ਜਾਨਤ । ਮਹਾਦੇਵ ਕਉ ਕਹਤ ਸਦਾ ਸਿਵ । ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਚੀਨਤ ਨਹਿ ਭਿਵ ॥੧੬॥ ਆਪ ਅਪਨੀ ਬੁਧਿ ਹੈ ਜੇਤੀ । ਬਰਣਤ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਤੁਹਿ ਤੇਤੀ । ਤੁਮਰਾ ਲਖਾ ਨ ਜਾਇ ਪਸਾਰਾ । ਕਿਹ ਬਿਧਿ ਸਜਾ ਪ੍ਰਥਮ ਸੰਸਾਰਾ ॥੧੭॥ ਏਕੈ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਸਰੂਪਾ । ਰੰਕ ਭਯੋ ਰਾਵ ਕਹੀ ਭੂਪਾ । ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ ਕੀਨੀ । ਉਤਭੁਜ ਖਾਨਿ ਬਹੁਰਿ ਰਚਿ ਦੀਨੀ ॥੧੮॥ ਕਹੂੰ ਫੂਲ ਰਾਜਾ ਹ੍ਵੈ ਬੈਠਾ । ਕਹੂੰ ਸਿਮਟਿ ਭਯੋ ਸੰਕਰ ਇਕੈਠਾ । ਸਗਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਦਿਖਾਇ ਅਚੰਭਵ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਰੂਪ ਸੁਯੰਭਵ ॥੧੯॥ ਅਬ ਰੱਛਾ ਮੇਰੀ ਤੁਮ ਕਰੋ । ਸਿਖ੍ਯ ਉਬਾਰਿ ਅਸਿਖ੍ਯ ਸੰਘਰੋ । ਦੁਸਟ ਜਿਤੇ ਉਠਵਤ ਉਤਪਾਤਾ । ਸਕਲ ਮਲੇਛ ਕਰੋ ਰਣ ਘਾਤਾ ॥੨੦॥ ਜੇ ਅਸਧੁਜ ਤ੍ਵ ਸਰਨੀ ਪਰੇ । ਤਿਨ ਕੇ ਦੁਸਟ ਦੁਖਤ ਹ੍ਵੈ ਮਰੇ । ਪੁਰਖ ਜਵਨ ਪਗ ਪਰੈ ਤੁਹਾਰੈ । ਤਿਨ ਕੇ ਤੁਮ ਸੰਕਟ ਸਭ ਟਾਰੈ ॥੨੧॥ ਜੋ ਕਲਿ ਕੋ ਇਕ ਬਾਰ ਧਿਐ ਹੈ । ਤਾ ਕੇ ਕਾਲ ਨਿਕਟਿ ਨਹੀ ਐਹੈ । ਰੱਛਾ ਹੋਇ ਤਾਹਿ ਸਭ ਕਾਲਾ । ਦੁਸਟ ਅਰਿਸਟ ਟਰੇ ਤਤਕਾਲਾ ॥੨੨॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਤਨ ਜਾਹਿ ਨਿਹਰਿਹੋ । ਤਾਕੇ ਤਾਪ ਤਨਕ ਮਹਿ ਹਰਿਹੋ । ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਘਰ ਮੋ ਸਭ ਹੋਈ । ਦੁਸਟ ਛਾਹ ਛ੍ਵੈ ਸਕੈ ਨ ਕੋਈ ॥੨੩॥ ਏਕ ਬਾਰ ਜਿਨ ਤੁਮੈ ਸੰਭਾਰਾ । ਕਾਲ ਫਾਸ ਤੇ ਤਾਹਿ ਉਬਾਰਾ । ਜਿਨ ਨਰ ਨਾਮ ਤਿਹਾਰੋ ਕਹਾ । ਦਾਰਿਦ ਦੁਸਟ ਦੋਖ ਤੇ ਰਹਾ ॥੨੪॥ ਖੜਗ ਕੇਤ ਮੈ ਸਰਣਿ ਤਿਹਾਰੀ । ਆਪੁ ਹਾਥ ਦੈ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੀ । ਸਰਬ ਠਉਰ ਮੋ ਹੋਹੁ ਸਹਾਈ । ਦੁਸਟ ਦੋਖ ਤੇ ਲੇਹੁ ਬਚਾਈ ॥੨੫॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹਮ ਪਰ ਜਗਮਾਤਾ । ਗ੍ਰੰਥ ਕਰਾ ਪੂਰਣ ਸੁਭ ਰਾਤਾ । ਕਿਲ ਬਿਖ ਸਕਲ ਦੇਹ ਕੋ ਹਰਤਾ । ਦੁਸਟ ਦੋਖੀਅਨ ਕੋਛੈ ਕਰਤਾ ॥੨੬॥ ਸ੍ਰੀ ਅਸਿਧੁਜ ਜਬ ਭਏ ਦਇਆਲਾ । ਪੂਰਣ ਕਰਾ ਗ੍ਰੰਥ ਤਤਕਾਲਾ । ਮਨ ਬਾਛਤ ਫਲ ਪਾਵੈ ਸੋਈ । ਦੂਖ ਨ ਤਿਸੈ ਬਿਆਪਤ ਕੋਈ ॥੨੭॥ਅੜਿੱਲ ॥ ਸੁਨੈ ਗੁੰਗ ਜੋ ਯਾਹਿ ਸੁ ਰਸਨਾ ਪਾਵਈ । ਸੁਨੈ ਮੂੜ ਚਿਤ ਲਾਇ ਚਤੁਰਤਾ ਆਵਈ । ਦੂਖ ਦਰਦ ਭੌ ਨਿਕਟ ਨ ਤਿਨ ਨਰ ਕੇ ਰਹੈ । ਹੋਜੋ ਯਾਕੀ ਏਕ ਬਾਰ ਚੌਪਈ ਕੋ ਕਹੈ ॥੨੮॥ ਚੌਪਈ ॥ ਸੰਬਤ ਸਤਰਹ ਸਹਸ ਭਣਿਜੈ । ਅਰਧ ਸਹਸ ਫੁਨਿ ਤੀਨ ਕਹਿੱਜੈ । ਭਾਦਵ ਸੁਦੀ ਅਸਟਮੀ ਰਵਿਵਾਰਾ । ਤੀਰ ਸਤੁੱਦ੍ਰਵ ਗ੍ਰੰਥ ਸੁਧਾਰਾ ॥੨੯॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਚਰਿਤ੍ਰੋ ਪਖ੍ਯਾਨੇ ਤ੍ਰਿਯਾ ਚਰਿਤ੍ਰੇ ਭੂਪ ਮੰਤ੍ਰੀ ਸੰਬਾਦੇ ਚਾਰ ਸੈ ਚਾਰ ਚਰਿਤ੍ਰ ਸਮਾਪਤ ਮਸਤੁ ਸੁਭ ਮਸਤੁ ॥